

Matilda Cugler-Poni

Durerea

Îți mai aduci aminte de-un timp, ce nu mai este?
Mai știi acele locuri, unde ne întâlneam?
Și n-ai uitat-o încă cea dragă poveste
De vecinică iubire, ce-n taină ne spuneam?

Poveste-așa de dulce, șoptită în deseară,
Când păsările cîntă c-un glas fermecător,
Cînd toate-ți par eterne, și flori, și primăvară,
Și scumpa ta speranța și junul tău amor.

Cu inima ferbinte și plină de credință,
Te-arunci în lume-atuncea și speri că-i birui
Și crezi că pentru tine, prin slaba ta voință,
Chiar legile naturii în cale s-or opri.

O, amăgiri nebune! Cînd vine toamna rece
Și frunzele pe arbori încet îngălbesc,
Cum plec atuncea toate ca visul care trece
Lăsînd numai durere în pieptul omenesc.

Căci numai ea-i eternă; durerea nu se stinge,
Durerea ne petrece prin viață la mormînt,
Purtînd pe cap coroana-i de lacrimi și de sînge,
Ca semn al stăpînirii ce are pe pămînt.

(Matilda Cugler-Poni, *Durerea*, în *Poeți de pe vremea lui Eminescu*, ed. Eugen Lungu, Literatură artistică, Chișinău, 1990, p. 344)